

námítky, jež vážnost porušené tajnosti ničím nedoličovaly, bez dalšího řízení a šetření zamítnouti. Žal. úřad konal však o věci šetření a také na základě tohoto šetření dospěl ke zjištění, že šlo jen o dobrovolné ukazování si hlasovacích lístků, bez nátlaku a donucení, takže tu nebyla porušena svoboda volby — nešlo proto o hrubé porušení tajnosti volby.

Stížnost má ovšem za to, že k onomu zjištění dospěl žal. úřad jen proto, že šetření bylo konáno vadně, poněvadž st-l a osoby s ním námítky podávší nebyli dotazováni na to, z čeho usuzují, že tajnost volby byla porušena. Leč tuto výtku vznáší stížnost neprávem. Byloť povinností osob, jež námítky podaly, aby již v tomto oprávněm prostředku proti volbě přednesly samy úřadu dostatečný skutkový materiál, který by dovolil úřadu utvořit si úsudek, že šlo o vážné porušení tajnosti volby. Úkolem šetření úřadu pak bylo by jen, aby zjišťoval správnost a pravdivost tohoto materiálu, nikoli též, aby skutkový materiál v námitkách nepředložený po stránkách, jichž se námítky nedotýkaly, jakkoli vyhledával a skutkovou podstatu námitek ve prospěch st-lů a ke škodě zúčastněné strany doplňoval. Ostatně již svrchu bylo řečeno, že vzhledem k obsahu námitek, jež nedoličovaly, že vytýkané porušení tajnosti volby bylo vážné ve smyslu dříve uvedeném, mohl žal. úřad zamítnouti námítky bez jakéhokoli šetření. Konal-li však přes to nějaké šetření, nemůže z toho, že toto šetření bylo vadné, býti proti nař. rozhodnutí nic vytěženo, a jsou proto bezdůvodny všechny výtky, jež stížnost vznáší proti způsobu onoho šetření.

V závěru vytýká stížnost, že, nehledíc k st-lovým námitkám, měl žal. úřad zrušiti volbu obecní rady z moci úřední z formálních důvodů, uvedených ve zprávě z 20. června 1932, kterou žal. úřad vracel spisy okr. úřadu. Ani tu nebylo možno stížnosti přisvědčiti, poněvadž podle řádu volení v obcích jest zem. úřad příslušný rozhodovati o volbách obecní rady jen na základě námitek proti volbám podaných, není však oprávněn a tím méně povinen zrušovati volby ty z moci úřední, třeba volby byly po jeho názoru provedeny způsobem, přičicím se předpisům řádu volení.

Č. 11.812.

Řízení správní: Doplnování skutkové podstaty stolicí odvolací (§ 80 vl. nař. č. 8/1928 Sb.).

(Nález ze dne 27. března 1935 č. 4418/33.)

Věc: Firma Továrna na celulosu, úč. spol. v T. proti ministerstvu zemědělství o svádění odpadních vod.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem ze 17. prosince 1930 udělil zem. úřad v Bratislavě firmě »Slovenka, továreň na pletený a tkaný tovar, úč. spol.« v T. ve smyslu § 168 zák. čl. XXIII:1885 povolení, aby zřídila čistící stanici pro vodu v podniku použitou podle vodopr. povolení téhož úřadu z 30. června 1930 a aby vypouštěla takto přečištěné vody za určitých podmínek do řeky Turce. Hledě k námitkám nynější st-lky, jejíž podnik je po-

ložen níže na téže řece, předepsal zem. úřad obsah cedidel (škváru z hnědého uhlí), jakož i zvláštní přívod do usazovacích nádrží. Jinak byly námitky této st-lky zamítnuty jako neodůvodněné.

Ve svém odvolání tvrdila dnešní st-lka, že »projekt není pravdivý« a navrhovala, aby dříve než předloží se odvolání min. bylo provedeno nové místní šetření s použitím nově nabytých zkušeností.

Min. zemědělství, rozhodujíc o odvolání, doplnilo výměrem z 12. září 1932 konsensu první stolice s ohledem na výsledek dodatečného místního komis. jednání, konaného v T. dne 10. února 1932, dalšími podmínkami o zařízení a užívání projektované čistící stanice, kdežto v ostatních bodech odvolání z 10. ledna 1931 zamítlo jako neodůvodněné, a dodatky k tomuto odvolání st-lkou podané, a to z 15. ledna 1931 a dále ze 16. března 1931, odmítlo jako opožděné.

St-lka bere toto rozhodnutí v odpor pro nezákonnost a vadnost řízení.

Vadu řízení vidí stížnost v tom, že žal. úřad, ačkoli dal skutkovou podstatu I. stolicí doplniti novými závažnými skutkovými okolnostmi, nezrušil rozhodnutí I. stolice a neuložil jí, aby nově rozhodla. Tím porušil žal. úřad podle mínění stížnosti ustanovení § 80 odst. 3 správ. řádu (vl. nař. č. 8/1928), čímž bylo st-lce zabráněno vyjádřiti se k okolnostem nově zjištěným a zaujmouti stanovisko k závěrům, jež z nich žal. úřad vyvodil.

Stížnost vykládá si patrně ustanovení cit. § 80 odst. 3 v ten smysl, že, dá-li instance odvolací doplniti skutkovou podstatu instancí první, není již oprávněna na základě procesního materiálu, tímto doplněním získaného, sama ve věci rozhodnouti. Avšak v § 80 odst. 3 nic takového není ustanoveno. Předpis § 80 odst. 3 očividně souvisí s předchozím ustanovením odstavce 2 a musí tedy odst. 3 býti vykládán v této souvislosti. Podle § 80 odst. 2 je odvolací úřad v případě potřeby oprávněn řízení buď dáti doplniti, nebo je sám doplniti. Dá-li doplniti řízení prostřednictvím instance nižší, rozhodne odvolací úřad na základě doplněného řízení sám právě tak, jako když doplnění sám předsevzal. Jen pro případ, že stav věci je tak nedostatečný, že je nevyhnutelné provéstí neb opakovati »ústní jednání«, ustanovuje se v 3. odst. § 80, že odvolací úřad má rozhodnutí v odpor vzaté zrušiti a vrátiti věc úřadu I. instance, aby ji znovu projednal a vydal nové rozhodnutí.

V případě dnešního sporu nešlo však o provedení neb opakování »ústního jednání« a ani sama stížnost netvrdí, že bylo nevyhnutelné provedení již ústní jednání opakovati. Věc měla se prostě tak, že žal. úřad vyžádal si před svým rozhodnutím o st-lčině odvolání znalecký posudek min. prací a dal tento posudek prostřednictvím úřadu I. instance sdělit stranám, aby se o něm mohly vyjádřiti. Tím žal. úřad jednak »doplnil« řízení zmíněným znaleckým posudkem, jednak dal tento posudek předestřítí stranám, aby bylo vyhověno ustanovení § 48 odst. 3 správ. řádu, podle něhož jest stranám dáti příležitost, aby nabyly vědomosti o výsledku provedeného důkazu (zde znaleckého posudku min. prací) a aby se o něm vyjádřily. Posudek min. prací byl pak vskutku, jak správní spisy dosvědčují, stranám, zejména též st-lce, předestřen. Když se o něm strany písemně vyjádřily, byla při komis. řízení, kona-

ném dne 10. února 1932 za účasti odborného znalce zem. úřadu, vzájemná stanoviska stran také protokolárně zjištěna. Šlo tedy o doplnění řízení ve smyslu § 80 odst. 2, které nemůže býti zaměňováno s »ústním jednáním«, tedy s novým projednáním věci ve smyslu § 80 odst. 3.

Stížnosti lze přisvědčiti jen potud, že tímto postupem bylo st-lce zabráněno zaujmouti již v průběhu řízení správního stanovisko k závěrům, jež žal. úřad ze znaleckého posudku min. prací vyvodil. Ale to je nutný důsledek zásady procesní ekonomie, na níž spočívá ustanovení § 80 odst. 2, které, chtějíc zabezpečiti žádoucí urychlení řízení správního a zabrániti zbytečným průtahům, stanoví, že doplnění řízení má se (mimo případ předvídaný v § 80 odst. 3) provésti v rámci a v průběhu řízení odvolacího. Z toho však následuje, že hodnocení skutečností a důkazů takovýmto doplněním řízení získaných může strana bráti v odpor teprve stížností k tomuto soudu podanou a v jejích zákonných mezích. Pokud stížnost kritizuje tento postup jako nespravedlivý, ježto se jím stranám »nezabezpečuje instanční cesta«, je to kritika procesní normy dané v § 80 odst. 3, jež ve stížnosti k nss-u nemá místa.

Není tedy vadou řízení, nýbrž je naopak v plné shodě s předpisy § 80 odst. 2 a 3 správ. řádu, když žal. úřad nezrušil rozhodnutí instance první, nýbrž, dav řízení za náležitého šetření zásady slyšení stran doplniti znaleckým posudkem min. prací, sám ve věci rozhodl.

Stížnost pozastavuje se také nad tím, že žal. úřad st-lčiny dodatky k odvolání podané teprve dne 15. ledna 1931 a 15. března 1931 odmítl pro zmeškání zákonné 15denní lhůty odvolací (§ 75 správ. řádu), počítané ode dne 29. prosince 1930, kdy rozhodnutí I. instance bylo st-lce nepopřene doručeno, kdežto znalecký posudek min. prací podán byl teprve 5. listopadu 1931 a slyšení stran o tomto posudku bylo provedeno ještě později, posléze při protokolárním slyšení, konaném 10. února 1932, tedy později než st-lka podala zmíněné doplňky svého odvolání. V tom však není žádné nesrovnalosti. Stížnost přehlíží, že doplnění řízení podle § 80 odst. 2 nemá za účel, aby byly při něm uplatňovány zmeškané námitky a návrhy odvolací, nýbrž že má jím býti toliko doplněna skutková podstata, pokud je toho zapotřebí k rozhodnutí o odvolání podaném včas.

Ve věci samé obrací se stížnost proti skutkovému předpokladu nař. rozhodnutí, že odpadních vod z továrny »Slovenka« nebude při 8hodinné práci více než 60.000 l. Stížnost vytýká, že předpoklad tento je v rozporu se spisy, ježto podle zjištění úřední komise, konané 22. května 1930, činí množství těchto odpadních vod 10 sek. litrů, což jest asi čtyřnásobek množství žal. úřadem předpokládaného.

Žal. úřad založil svůj předpoklad o množství odpadních vod z továrny »Slovenka« na posudku min. prací z 5. listopadu 1931, v němž bylo maximum odpadních vod odhadnuto na základě údajů projektantčiny průvodní zprávy o obsahu nádob užívaných pro barvení a praní. Tento odhad množství odpadních vod st-lka, byvši slyšena o řečeném posudku, nejen nevyvrátila, nýbrž ani protidůkazu nenabídla. Komis. šetření, konané dne 22. května 1930, jehož výsledku se stížnost proti přepokladu žal. úřadu o množství odpadních vod jedině dovolává, provedeno bylo (podle ověřeného opisu protokolu o tomto šetření sepsaného)

zástupcem státního výzkumného ústavu rybářského a hydrobiologického a to za účelem zjištění znečišťování řeky Turce, usque Váhu odpadními vodami ze st-lčiny továrny na celulosu v T., tedy v řízení, jež nemá s vodoprávním povolením čistící stanice továrny »Slovenka« co činiti. Již proto nemohou případné výsledky šetření právě zmíněného míti pro vodoprávní řízení povolovací podstatného významu. Je sice pravda, že zmíněný zástupce státního výzkumného ústavu při této příležitosti také mimochodem zkoumal, zdali by i odpadní vody z továrny »Slovenka«, jejichž množství odhadl na 10 sek. l, mohly míti nějaký vliv na jakost vody. Avšak posudek tento již podle svého obsahu není odborným zjištěním množství odpadních vod z továrny »Slovenka«. Nemůže tedy tento posudek býti způsobilým protidůkazem proti zjištění obsaženému v odborném posudku min. prací, založeném na obsahu nádob užívaných pro barvení a praní v továrně »Slovence«. Výtka stížnosti, že předpoklad nař. rozhodnutí o množství odpadních vod z této továrny je v rozporu se spisy, je tedy zcela lichá.

V další své námitce vytýká stížnost nař. rozhodnutí vnitřní rozpor, jež vidí v tom, že žal. úřad jednou připouští, že menší část odpadních vod z továrny »Slovenka« bude škodlivá, po druhé však konstatuje nezávadnost těchto vod. Ve skutečnosti však není v nař. rozhodnutí tohoto rozporu. Neboť nař. rozhodnutí označuje (na str. 6) za škodlivé jen první prací vody po barvení sirným barvivem a v podmínce č. 8 stanoví, že prvá prací voda po odbarvení tkanin v sirných barvivech musí, dříve než se vypustí do čistící stanice, býti učiněna neškodnou přidáním roztoku zelené skalice. Za nezávadné označuje pak nař. rozhodnutí odpadní vody jen podmíněčně, to jest bude-li šetřeno podmínek pro úpravu čistící stanice úřadem předepsaných.

Pokud se posléze stížnost obrací proti konstatování žal. úřadu, že st-lka nepopřela správnost posudku min. prací a dále posudku úředního znalce zem. úřadu při slyšení stran dne 10. února 1932 podaného, jde o okolnost právně bezvýznamnou, neboť nezáleží na tom, zda strana správnost znaleckých posudků jí nepřiznivých popírá či připouští. Význam by mohlo míti jen, kdyby se st-lce bylo podařilo tyto znalecké posudky vyvrátiti. Toho však ani stížnost sama netvrdí. Že a proč posudek, podaný zástupcem státního ústavu rybářského a hydrobiologického při šetření konaném za účelem zcela jiným, nemůže v žádném směru býti způsobilým protidůkazem proti znaleckému posudku, na němž nař. rozhodnutí spočívá, bylo již svrchu vyloženo.

K poznámce stížnosti, že rozhodující úřad jest s hlediska zájmu veřejného povinen podrobiti své kritice i znalecké posudky odpůrcem nepopřené, stačí podotknouti, že není věci strany, aby před nss-em hájila zájmů veřejných.

Č. 11.813.

Vodní právo. — Řízení správní. — Řízení před nss-em : I. Kdo je účastníkem vodoprávního řízení konsensního? — II. Působnost obce v oboru policie zdravotní sama o sobě nezakládá pro obec postavení strany v tomto řízení.

(Nález ze dne 27. března 1935 č. 8017/33.)